

Beszélgetés Lábik János festőművésszel, akinek a közelmúltban három önálló tárlata volt látható

A neves párkányi festőművész – aki a Párkányi Képzőművész Kör alapító tagja és vezetője, több képzőművészeti díj tulajdonosa – hetvenkét évét meghazudtoló energiával tevékenykedik. Beszélgetés Lábik János festőművésszel, akinek a közelmúltban három önálló tárlata volt látható

A neves párkányi festőművész – aki a Párkányi Képzőművész Kör alapító tagja és vezetője, több képzőművészeti díj tulajdonosa – hetvenkét évét meghazudtoló energiával tevékenykedik. Jelenleg éppen új, ismét Magyarországon nyíló tárlatára készül, rejtély, hogy a rengeteg szervezés mellett hogyan jut ideje a festésre. Mert képekkel telezsúfolt, saját kezűleg épített tetőtéri műtermében sorra születnek az új alkotások. Lábik János tájképfestő, az ezerarcú természetet mutatja meg üde és élénk színekkel, párás, tompa fényekkel vagy súlyos, sokszólamú lángolással. Hagyományos festészeti módszerek alkalmazásával alkot, mégis lenyűgöző változatossággal. A természet képeit saját egyéniségéhez igazítva viszi vászonra, s minden mozzanatában ott bujkál valamiféle nyugodt derű és bensőséges csönd.

– Engem elsősorban maga a természet inspirál – mondja Lábik János –, a szülőföldem, a párkányi és esztergomi táj, és persze a vizek, a Duna, a Garam, a környékbeli holtágak. Nagypám halászmester volt, apámmal együtt a vizek szerelmese. Tőlük örökölhettem a természethez való vonzódásomat. Világéletemben kinn szerettem dolgozni a terepen, még mínusz tizenhét fokos hidegben is festettem a Garam partján. A műteremben már inkább csak igazítottam a képen. Édesapám is festett, olajjal dolgozott, így én is olajjal kezdtem, aztán jött a pasztell, az akril, az akvarell. Szerintem ez utóbbi a legnehezebb, mert ha a vízfestéket felviszi az ember a papírra, azon már nemigen lehet változtatni. Mostanában érzem már az éveket, kevesebbet dolgozom kinn olajjal, inkább csak vázlatokat készítek.

– Említette, hogy első mestere az édesapja volt. Hol és hogyan képezte magát?

– A két világháború között születtem, és ez erősen befolyásolta a sorsom alakulását. Esztergomba jártam iskolába, az Esztergomi Képzőművészeti Szakkörben és művésztelepeken tanultam a képzőművészetet. Nagy hatással volt rám többek között Novák Lajos, valamint Szőnyi István festőiskolája, de mindig a saját elképzeléseimet igyekeztem megvalósítani.

– Vannak művészek, akik egy-egy tájról kitörölhetetlen nyomokat hagynak vizuális emlékezetünkben. Az ön művei is ilyenek. Az ember szinte benne érzi magát a képben...

– Igen, van egy mondás, miszerint ahhoz, hogy az éjszakát megérezzük, kell, hogy annak hűvös árnyéka áthassa a lelkünket. A természetben semmi sem állandó, minden pillanatról pillanatra változik. Elég, ha egy felhő átvonul az égen, és még a levelek zöldje is megváltozik. Ezért szeretek én a szabadban dolgozni. Ha valamely látvány vagy színharmónia megragad, azt igyekszem rögzíteni. A természet kifogyhatatlan motívumokban, hangulatokban, és a tájba beletartoznak az emberi alkotások is: templomtorony, tóparti stég, távoli hidak...

– Festőként soha nem tekintett messzebb a Duna menti tájtól?

– De igen. Több európai országban festettem, de az én világom az itteni táj. A szülőföld.

Ismerősei, barátai, tisztelői tudják önről, hogy időnként elajándékoz egy-egy képet.

Ez így van, sőt néhanap el is adok néhányat. Valamennyi a szívemhez nőtt, de hát a nyugdíjból nem hogy ecsetre vagy festékre, másra sem igen futja. Egyszer megesett az is, hogy a tudtom nélkül „adtam el” egy akvarelletem. Magyarországon, Tatabányán volt kiállításom, és az egyik képem eltűnt. Fél évvel később hívott az ottani rendőrség, hogy elfogták a tolvajt, aki többek között az én festményemet is értékesítette Budapesten. Azt, amit én úgy tízezer forintért értékeltem, negyvenezerért adta el. De mivel annak idején nem jelentettem a lopást, sem a

Írta: Új Szó

2005. november 15. kedd - Módosítás: 2005. november 15. kedd

pénzt, sem az akvarellt nem kaptam vissza.

– Hogyan látja az itteni festők helyzetét?

– Amióta 1990-ben megalakult a Szlovákiai Magyar Képzőművészek Társasága, szervezettebb lett az életünk, több lett a lehetőségünk országos szinten is megmutatkozni a nagyközönség előtt. Sajnos azt is ki kell mondanom, hogy az ember olykor éppen a szakmán belül kapja a legnagyobb pofonokat. Talán nemtörődömségből, talán szándékosságból vagy irigységből. Én mindenesetre igyekszem magam túltenni az ilyesmin, a saját régiómban több kulturális egyesület tagja vagyok, rengeteg helyre hívnak, és úgy érzem, szeretettel. Az ilyen kapcsolatokat kell megbecsülni, minden mást pedig elfelejteni.

CSEPÉCZ SZILVIA